

Aamuyöstä kuulin puhetta naapurini Heikki-Pietarin asunnosta. Hän oli yksin kotona, mutta vaimea puhe keskeytti uneni. En nukahtanut sen jälkeen enää, kun ajattelin, että hän puhui minusta pahaa. Se valvotti kuin herne patjan alla. Olin levoton loppu yön. Hain puoli viiden aikaan lämmintä maitoa, mutta en juonut sitä koska luulin, että se olisi myrkytettyä. Minulla oli tapana laittaa elintarvikkeiden sekaan rotanmyrkkyä, että sain sitten aiheen epäillä, että jokin ruoka saattoi olla epäkelvollista syödä. Katsoin ikkunasta pihalle, heinäkuinen aamuyö oli valoisa, se valvotti vain enemmän. Pihallani oli kaksi koivua, jotka näyttivät yhä melkein samalta kuin juhannuksena. Vihreä oli lempiväriini, violetti sai minut vihaiseksi. Eikä minun ollut hyvä suuttua. Aamulla, tasan kello yhdeksän, pakkasin huomaamattani reppuuni vaatteita, partavaahtoa ja muita reissutarpeita muutamaksi päiväksi. Ehkä pohjimmiltani halusin karkuun tätä epävarmaa tilannetta, mihin Heikki-Pietari oli minut saattanut, keskustelemalla itsekseen öiseen aikaan. Olisin voinut lähteä samoilemaan metsään ja toivoa, että eksyisin sinne ja todella tarkoitin sitä. Olin jo ovella lähdössä, mutta Heikki-Pietari tuli minua vastaan. En tiennyt oliko hän seisonut oven takana jo tovin vai saapuiko hän siihen sattumalta. Hän tarjosi heti kättään ravisteltavaksi, se oli kylmä ja nihkeän hikininen. Heikki-Pietarilla oli kotonaan Adidas verkkari puku. Se oli tummansininen ja ostettu kuulemma kirpputorilta. Se oli hyvä löytö, sillä se oli ostettaessa kuin uusi ja edullisempi kuin kaupassa. Heikki-Pietari päätteli, että joku osti väärää kokoa olevat puvun ja vei sen oitis kirpputorille myytäväksi. Kuitenkin Heikki-Pietari huomasi, että housujen vasemmassa lahkeessa oli pieni reikä, ihan kuin se olisi savukkeella siihen tehty. Se ei haitannut Heikki-Pietaria, vaikka hän ei edes polttanut. Heikki-Pietari kertoi, että verkkaripuku oli tällä hetkellä hieman jo kokenut ajan patinaa, sillä puvun ostamisesta oli kahdeksan vuotta. Haaraväliin oli tullut reikä, jota Heikki-Pietari ei kehdannut korjata. Kuitenkin takkia pystyi pitämään vielä julkisillakin paikoilla, sillä sitä ei ole käytetty niin paljon kuin housuja. Heikki-Pietari miettikin, että ihmiset tarvitsevat ilmeisesti housuja enemmän kuin takkeja. Tänä aamuna Heikki-Pietarilla oli kuitenkin punainen nahkapuku, punainen kauluspaita, jonka ylänappi oli auki. Kauluksesta pursusi tukko rintakarvoja, jotka ylettyivät melkein suuhun asti. Hänen päänsä oli pyöreä kuin jalkapallo tai koripallo. Kalju loisti ihanasti ja hänen päässä oli kaksi ylisuurta luomea. Silmälasit suurensivat silmät ja toivat pupillit jotenkin epämiellyttävän lähelle minua. - Lähdetkö kalaan? Heikki-Pietari kysyi. - Enkä tarkoita kalan sisälle, vaan kalastamaan. Mietin hetken, mutta suostuin. Voisin kysyä miksi hän yöllä puhui itsekseen, jos tulisi sopiva hetki. En pitänyt siitä, että yöuniani häirittiin. Halusin ettei tällainen tulisi tavaksi, sillä pääni meni sekaisin väsymyksestä. Luulin, että Heikki-Pietarilla oli vene, onki ja vaappuja. Istuessamme autooni, kävi ilmi, ettei hänellä ollut sellaisia ja hän oli kaiken lisäksi allerginen kalalle. Kuitenkin hyvä niin, sillä autoni olisi tuskin edes lähtenyt käyntiin, enkä minä saisi ajaa sillä, vaikka lähtisikin. - Saan niistä rakkuloita, Heikki-Pietari sanoi. - Ovatko ne rakkulat verestäviä vai kutiavia? minä kysyin. - Ovat. - Ikävää, minä sanoin. - Mutta haluaisitko lähteä sorsastamaan? Heikki-Pietari kysyi. - En. Pelkään että ampuisit minut kuoliaaksi tai haavoittaisit, mutta jättäisit kaislikkoon virumaan. - Siinä voisi helposti käydä niin. Kuulin korvissani jo laukauksen, tunsin kipua ja kuoleman pelkoa. Keksinkin myöhemmin samana kesänä hyvän lempinimen Heikki-Pietarille. Pieru. Hän ei pitänyt siitä ja löi minua kirveellä. Se osui vasemman lapaluun yläpuolelle ja painautui mielestäni syvälle, vaikka lääkäri myöhemmin vähättelikin asiaa. Kirves kopsahti niin nopeasti, että ehdin jo nähdä koko elämäni väläyksenä. Havahduin siihen, että makasin pihakivetyksellä ja olin satuttanut myös leukani ja puraissut kieleen. Suussani oli myös käpy ja koivunlehtiä, en tiennyt olinko laittanut ne sinne ennen Heikki-Pietarin iskua vai lensivätkö ne sinne rytäkässä. Taksi vei minut ensiapuun. En saanut tilattua ambulanssia, koska olin soittanut niin monta pilapuhelua hätänumeroon.

Kaljupäinen taksikuski oli huonolla tuulella tai sitten ei vain pitänyt meistä, koska Heikki-Pietari aukoi päättään ja uhkasi lyödä taksikuskiakin kirveellä. Veri kasteli valkoisen paitani kauttaaltaan ja se liimautui kylmänä ihoon kiinni. Näytin todella siltä, että vuotaisin kuiviin. Taksikuski sanoi, että minut pitäisi kääriä sanomalehtiin, ennen kuin pääsen istumaan taksiin. Heikki-Pietari haki keräyspaperiroskiksesta muutaman Pohjalaisen ja kääri minut paperiin. Heikki-Pietari tahtoi laittaa myös alushousuni täyteen paperia, mutta taksikuskin oli sitä mieltä, ettei se ollut tarpeellista. Heikki-Pietari tuli tietysti mukaan sairaalaan, vaikken pyytänytkään. Olin nimittäin hieman tuotunut tilanteesta ja siitä, ettei Heikki-Pietari ymmärtänyt sen vertaa huumoria, että olisi kestänyt pienen naljailun. - Taisin liioitella hieman, Heikki-Pietari sanoi sen jälkeen kun hoitaja oli putsannut haavani ja odottelimme lääkäriä ompelemaan sen toimenpidehuoneessa. Heikki-Pietaria oli pyydetty monta kertaa poistumaan odotushuoneeseen ja mielellään koko sairaalasta, sillä hän käyttäytyi uhkaavasti hoitajia kohtaan. - Niin taisit, minä sanoin. - Mielestäni kaikki päättyi kuitenkin todella hyvin ja voimme jo nauraa asialle. - Ai miten niin. - Nyt olemme ystäviä ja unohdamme kaikki erimielisyytemme. - Miksi sinulla oli kirves mukana ollenkaan? minä kysyin ja muistelin tilannetta, kun Heikki-Pietari tuli omalta pihaltaan. Heikki-Pietarin askeleet olivat erittäin voimakkaat ja nopeat, melkein äkäiset. Hän heilutti kirvestä kädessään kuin intiaani ja ihan kuin hänen silmänsä olisivat muuttuneet punaisiksi kuin pirulla. Oli ehkä minultakin huono hetki sanoa, että olin keksinyt hänelle lempinimen Pieru. - Niin. Näköjään olisin lyönyt sinua kirveellä joka tapauksessa. Tulimme kotiin samalla taksilla. Ennen kun pääsin kotiini turvallisesti, Heikki-Pietari sanoi tappavansa minut, jos kerran vielä kutsuisin häntä Pieruksi. Minusta tuntui, että hän aikoi tappaa minut muutenkin. Heikki-Pietarin yölliset keskustelut itsensä kanssa jatkuivat. Seinän läpi puheen sorina kuulosti vain epämääräiseltä muminalta, enkä erottanut yhtään ainoata sanaa. Heikki-Pietari tuli illalla seitsemän jälkeen katsomaan luokseni televisiota. Aikamme sitä katseltuamme laitoimme sen päälle. Emme kumpikaan jaksaneet keskittyä mihinkään ohjelmaan kovin paljoa, vaan vaihdoin hermostuneesti kanavalta toiselle. Vatsani oli sekaisin ja möyrysi. Olin aiemmin iltapäivällä juonut seitsemäntoista litraa kaakaota ja syönyt kaksikymmentä mikrohampurilaista. Heikki-Pietaria varmasti vaivasi, että tuli luokseni ilman sen kummempaa syytä tai selitystä. Minäkin vaivauduin, mutta en tahtonut sen ympärille muodostuvan keskustelua. Tavallaan pelkäsin Heikki-Pietaria, sillä hän oli jo kerran vahingoittanut minua. Kynnys vahingoittaa uudelleen varmasti madaltui. Minun täytyi todella miettiä, mitä sanoin hänen seurassaan. Oikeastaan en välittänyt hänen seurasta ollenkaan ja odotin malttamattomana, että hän lähtisi kotiin. - Kale, Heikki-Pietari sanoi. Hän käänsi katseensa minuun ja hymyili. - Mitä? vastasin. - On mukava käydä luonasi näin iltaisin. - Niinkö? - Kyllä. - Mistä sinä pidät eniten? - Eilenkin me juteltiin kauan kaikesta siitä, minkälaisille jutuille nauran ja millaisille en. - Niin me teimme, minä sanoin. Keskustelun yhteydessä minulle selvisi, että Heikki-Pietarin huumorintaju oli hieman toisenlaista, kun mitä pidetään yleisesti hyväksyttävänä. Kuitenkin, mikä minä olen tuomitsemaan, sillä oli minullakin luuranko kaapissa. Se oli isovaarini. Kaivoin sen sukuhaudasta eräänä juhannuksena. Ihan extempore, otin lapion mukaani ja lähdin pyörilemään pitkin kaupunkia. Lopulta päädyin hautausmaalle ja yksi asia johti toiseen. Säilytin sitä pienessä komerossa vessan vieressä. Kerran isovaari pääsi säilyttämään minut pahasti, kun menin yöllä vessaan tarpeilleni. Olin illalla jo aikaisemmin kantanut luurangon vessaan säilytelläkseni itseäni. Minulla oli joskus todella tylsää. - Sinun pitäisi tulla joskus minun luokseni. Tulisit käymään, ihan kuin minäkin käyn sinun luonasi, Heikki-Pietari pyysi. - Mikäs siinä? Milloin sinulle sopisi? - Kyllä se menee ensi vuoden puolelle, Heikki-Pietari sanoi. - Nythän on heinäkuu. - Joo kesä on parasta aikaa. - Niin kai. Heikki-Pietarin poistuttua puoli

yksi yöllä, hän rupesi heti puhumaan itsekseen asunnossaan. Kuulin sen selvemmin, koska hän välillä huusi. Miksi hän puhui itsekseen, se vaivasi minua todella pahasti. Heikki-Pietari oli jo tovin kehunut erästä elokuvaa, hän ei muistanut sen nimeä, eikä tahtonut puhua juonestakaan mitään sen takia, että jos katsoisin sen joskus, niin en tietäisi tapahtumista liikaa. Heikki-Pietari kertoi, että hänen mielestä elokuvan juoni ei aina ollut se tärkein. Monesti kävi niin, ettei hän jaksanut seurata juonta tai jos seurasi niin siitä tuli pää kipeäksi. Tiesin tunteen ja olin samaa mieltä. Lisäsin vielä, että elokuvat tekivät monesti olon hermostuneeksi ja epävarmaksi. Sanoin, että olisi todellakin mukava nähdä joskus oikein hyvä elokuva, jonka jälkeen pystyi todella sanomaan, että oli nähnyt jotain suurta. Heikki-Pietari sanoi, että tämän elokuvan kohdalla oli asia todella niin. Se oli jonkin verran muuttanut hänen suhtautumista elämään ja saanut arjen pienet hetket tuntumaan jännittäviltä. Aloin innostumaan elokuvasta todella ja tahdoin tietää siitä enemmän. - Haluan nähdä sen, minä sanoin Heikki-Pietarille, kun istuimme pihakeinussa. - Arvasin, että se saattaisi kiinnostaa sinua. Sovimme, että Heikki-Pietari tulee luokseni illalla, koska minulla oli vanhan kansan vhs-laite. Kyllä Heikki-Pietarillakin oli sellainen, mutta se ei toiminut, koska hän oli tunkenut sen täyteen hiekkaa. Ennen iltaa kävin kaupassa ostamassa sipsejä ja limonadia. Heikki-Pietari tuli seitsemän jälkeen ja samalla laitoin uuniin lämpöisiä voileipiä. Minusta oli mukava syödä samalla kun katsoin elokuvaa, Heikki-Pietarikin oli tyytyväinen, kun kuuli, ettei tarvinnut tyhjin suin istua koko iltaa. Päätimme odottaa lämpöisiä leipiä, ennen kuin aloimme katsoa elokuvaa. Kannoin limonadia ja sipsejä olohuoneeseen ja leivätkin alkoivat olla valmiit. Asettelin ne mukavasti sohvapöydälle, niin että niitä olisi helppo ottaa käsiinsä ja tunkea suuhun. Heikki-Pietari laittoi kasetin laitteeseen. - Millainen tää on, jännitystä vai? minä kysyin. - Tää on läskipornoa. Sitä se todella oli. Meinasin tukehtua leipään ja sipseihin, kun kuusi erittäin isokokoista ihmistä olivat seksipuuhissa leipomomiljöössä. Heikki-Pietari istui viereeni ja otti lämpöisen leivän ja limonadia. Hän katsoi silmä tarkkana televisioruutuun ja todella syventyi elokuvaan. - Voiko tämän laittaa pois? minä kysyin varovasti, sillä tiesin, että tämä oli Heikki-Pietarin lempielokuva. - Minä voin pahoin. Minun oli pakko käydä oksentamassa sipsit, lämpöiset leivät ja limonadin. Palasin hetkeksi television ääreen ja Heikki-Pietari kysyi, ettei minulla vain ollut anoreksia, kun oksensin heti syötyäni ruokaa. Sanoin, ettei minulla ole semmoista. Yö. Naapurista kuului käsittämättömän kova äänistä puhetta. Minun oli pakko löytää sopiva hetki, milloin voisin kysyä asiasta Heikki-Pietarilta. Tämä ei voinut jatkua enää kauaa. Istuimme eräänä iltana terassilla Heikki-Pietarin kanssa ja joimme olutta. Istuimme syksyisessä illassa. Päätimme nauttia ainoastaan yhdet, mutta Heikki-Pietari veti hetkessä jo kahdeksatta ja minulla meni kolmetoista. Vettä satoi kaatamalla ja vaatteeni olivat läpimärät. Sade pauhasi niin kovaa, että puhumisesta ei meinannut tulla oikein mitään. Onneksi meillä ei paljon puhumista ollutkaan. Heikki-Pietari tykkäsi kertoa asioita, jotka saivat hänet hyvälle tuulelle. Hän kertoi useasti tarinaa lapsuudestaan ja siitä kuinka naapurin mies oli saanut sydänkohtauksen ja tuupertunut sadettajan alle moneksi tunniksi. En tiennyt miten Heikki-Pietari löysi siitä huumoria, mutta niin se vain löysi. - Olen kuullut, että sinä puhut itseksesi öiseen aikaan, minä sanoin puolihuolimattomasti Heikki-Pietarille. Päätin, että nyt oli sopiva hetki puhua asiasta. Ennen kuin hän pääsisi lapsuuden tarinassa siihen kohtaan, kun naapurin miehen vaatteet laitettiin narulle kuivumaan. - Se on paskapuhetta. Enkä puhu, Heikki-Pietari sanoi. - Kenen kanssa sinä sitten juttelet yöllä? - Minä nukun yöllä, ehkä olen saattanut puhua unissani. Olen tehnyt niin pienestä pitäen. - Aijaa, minä sanoin. Niin tietysti, minä ajattelin. Niinhän se tietysti oli.